

sager, hvori man har søgt at kritisere Erstatningskommissionernes Afgørelser i Ekspropriationsspørgsmaal, og jeg har ogsaa set, at en vis Side af Pressen har givet denne Kritik meget stærkt Medhold. Jeg er af den Opfattelse, at den Kritik, som er kommet saa stærkt til Orde gennem en vis Del af Pressen og gennem Tryksager, der er omdelt her i Tinget, er meget uberettiget. Jeg har haft Lejlighed til som kommundelegeret at tiltræde i hvert Fald flere Ekspropriationskommissioner, og jeg har gjort den Erfaring, at Kommissionerne gaar frem paa den Maade, at de lægger til Grund den Ejendomsskyldvurdering, som de paagældende Ejere, hvem man tager noget fra, selv har sat for deres Ejendomme. Men det kan ofte være en mærkelig Maade, en Ejendomsbesidder fastsætter sin Ejendoms Værdi paa, naar han sætter den til Ejendomsskyld, og naar han skal vurdere den for Eksempel overfor Ekspropriationskommissionen. Jeg har staaet overfor det Tilfælde, at en Mand til Ejendomsskyld har vurderet sin Ejendom til 100 000 Kr., men da Ekspropriationskommissionen kom og tog hans Ejendom, forlangte han 180 000 Kr. for den. Jeg har staaet overfor et andet Tilfælde, hvor en Mand, hvis Ejendom der skulde tages noget fra, havde vurderet denne Ejendom til 12 000 Kr. til Ejendomsskyld, men da man spurgte ham, hvad han mente, den var værd, saa mente han, at den var 45 000 Kr. værd. I saadanne Tilfælde er det ikke saa sært, at der kommer et Misforhold frem; men det er, mener jeg, ikke Erstatningskommissionens og Ekspropriationskommissionens Skyld, naar de paagældende Grundejere har sat deres Ejendomme til en Værdi, som slet ikke svarer til de virkelige Forhold. Det er netop derved de uheldige Forhold fremkommer, at de paagældende ikke sætter deres Ejendom til Ejendomsskyld til den Værdi, Ejendommen i Virkeligheden har. Men Ekspropriationskommissionen maa gaa ud fra, at naar de selv har vurderet deres Ejendom til Ejendomsskyld paa den Maade, de har, saa er det et Grundlag, den kan gaa ud fra ved Vurderingen og Taksationen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Boa har Ordet for en kort Bemærkning.

Boa: Ja, den højtærede Minister gaar meget stærkt i Rette med mig, fordi jeg har fremført dette Forhold her. Jeg kan selvsagt ikke afgøre, hvem der har Ret af disse to Taksationskommissioner. Jeg ved kun, at ogsaa den af Amager Birk udmeldte

Kommission er udmeldt paa lovlig Vis, og man har ikke Ret til, forekommer det mig, at drage dens Afgørelser i Tvivl. Men det forkerte i dette Forhold er, at man ved den gamle Forordning af 5. Marts 1845 gør denne Kendelse af Taksationskommissionen inappellabel. Jeg kan ikke se, at der skal være noget som helst galt i at aabne saadanne, hvem der er overgaaet Ekspropriation, Adgang til at faa Sagen prøvet for Landets højeste Domstol, og jeg mener, vi bør benytte denne Lejlighed til at faa indført denne Ændring i den nævnte Forordning. En Gang skal det jo ske, og jeg tror, det vilde skabe Tilfredshed ude omkring i det ganske Land, i alt Fald hos de Borgere, der endnu respekterer Ejendomsretten, om denne Lejlighed blev benyttet til at foretage en saadan Ændring.

Andreasen: Jeg vil gerne i Anledning af den Debat, der her er ført om Forordningen af 5. Marts 1845, sige, at jeg ganske deler den højtærede Ministers Opfattelse. Vi, der som Medlemmer af Rigsdagen og af Rigsdagens Udvalg, ikke mindst Finansudvalget, har haft Lejlighed til at staa overfor de mange Klagemaal og ogsaa haft Lejlighed til at se Sagen grundigt oplyst, har fuldt forstaaet, at de Klager, vi hidtil har modtaget, har været ubegrundede, og der har endnu ikke af noget Partis Repræsentanter f. Eks. i Finansudvalget, specielt ved Sager, som i de senere Aar har været paaklaget, været stillet Forslag om deres Henviisning til Tinget. — Naar den højtærede Minister omtaler den Adgang til at medvirke ved Niveauoverkørslers Afskaffelse, der er givet Kommunalbestyrelsen, og derom siger, at det i mange Tilfælde er Kommunalbestyrelsernes Skyld, at Sagen ikke er blevet ordnet tilfredsstillende, kan jeg ikke anerkende Rigtigheden heraf. Det er overmaade vanskeligt for en Kommunalbestyrelses delegerede ved en saadan Lejlighed fuldt at overse, hvilke Ulemper der opstaar, naar den Slags Viadukter eller Tunnelanlæg er bragt til Udførelse; og det er, synes mig, temmelig godtgjort i en Række Tilfælde, at den Erstatning, der er ydet for de Ulemper, der er opstaaet ved, at en Mand har faaet sin Mark delt og faaet vanskeliggjort Adgangen fra sin Ejendom til den afskaarne Parcel, har været alt for ringe. Jeg vil i alt Fald paa Grundlag af de mange Henvendelser, der navnlig i de senere Tider er sket til Rigsdagen og Finansudvalget, endnu en Gang lægge den højtærede Minister paa Sinde at forhandle noget nøjere om dette Spørgsmaal med